Oh kuidas rebbase sabba lendas tule kå, et agga tuhk ja tolm tagga. Kaddus ärra metsa.

Kuk se laulab kõrgest seält:
ärge uskuge keik heält.

Kennad juttud.

1. Mängomees hundiaukus.

Saksama külla rätsep olli allati kandlelõja keige pulmade ning jodude peäl, ja igga pühhapääw õhto, kui nored innimessed kõrtsis tantsisid. Temma prukis selle ammeti jures ka rohkeste sedda head asja, mis hõlpsaste kurgust alla lähhäb, ja pärrast pahhaste Pähhä touseb. Ö otsa ollid jälle kärratsenud, tantsiad läksid koio pole, joobnud rätsep omma mängoriistaga ka tagga järrele läbbi sure metsa.

Korraga kukkus pimmedas: Partsi! auko, otse pehme karruse padja peäle. Se auk olli jõgri kaewatud hundi püüdmisse auk, ja se paddi olli wanna hall isse, mis urrisedes ülleskargas, ja mehhele hambid näitis.

Mees hirmo pärrast hakkas wiolit mängima, nenda et mets kõllas kå. Hunt ei sallind sedda heält, nago kartis, hoidis emale; agga ni pea kui mängomees tahtis wahhel ka nattokest puhhata, tulli kurri loom jälle lähhemalle.

Ei aita, muud kui ikka hästi luggu lõma! Wioli üks heäl läks katki! Jah, kes sest woib holida, ta mängis kolme keelte peäl. Jubba hakkas koitma. Teine keel ka katki, ta mängis kahhega. Pääw tousis. Wimaks jäi üks ainus maddal heäl weel järrele. Mees häddas, Pea suitseb, higgi jookseb.

Jubba peästja liggi. Jõger tulli omma kaewatud, hundiauko waatma, mõtles: „Mis jorrin se on, mis seält kulukse nago Ma alt?“ — Hunt wahtis, mees mängis.

Paught! Walmis. Ei se paiowassikas ei murdnud ennan lambid mahha, egga se noälapistja ei mängind ennam ö otsa wiolit, ei wõtnud ka ennam tilka kurradi lakket omma suhho.

Talwe laskis jõger ennesele hundinahha kassukast õmmelda, küssis rätseppa käest: „Kas sedda üht nahka tunned ka, kus kuli auk rindust läbbi? —

Noölapistja ütles: „Kül tunnen. Tänno hundile, ja teile ka. Minna olleksin keige omma kandle mängimisse ja wina lakkumissega wimaks põrgusse tantsinud!“

1. Pool Puddel.

Rootsi meestel olli Tania rahwaga sõdda. Üks õhto, pärrast lahhengo lõppetamist käis Tania soldat omma wahhi posti peäl mõda surnokehhad, puddel õllut kå. Üks heäl hüdis nenda halledaste: „Anna mulle nattokest jua, mul on surm kele peäl!“

Eesti-ma rahwa Kalender 1854, lk. 39